

Chương 4

Đêm bi thương

Thoa trở mình, cuốn tiểu thuyết úp trên ngực lệch nghiêng chợt rơi. Nàng xô nó xuống nệm rồi với tay tắt đèn. Tiếng giầy Học bước những bước thật nặng. Khi Học đứng ở cuối giường, Thoa nghe nức mùi rượu, nàng thở dài. Đừng buồn anh mà. Mai anh đi rồi. Biết có qua mà về với em. Học cúi xuống và nói. Thoa nhắm mắt. Năm nay Thoa 17 tuổi, nàng bỗng nhớ ngày sinh nhật thật rõ ràng. Giấy khai sanh ghi: Đỗ Thị Ngân Thoa. Mẹ Thoa tên Ngân và nàng mang họ mẹ.

“Mấy giờ rồi anh?”

Thạch nhìn đồng hồ, tay chàng đưa lên ngang mặt trịnh trọng, miệng chàng hơi chu lại, thói quen mà Thạch thích nhất. Trông Thạch như một con chuột chù. Một con chuột chù, ồ đáng yêu biết mấy.

“Để thường hơn mười giờ, đồng hồ anh chết lúc 9 giờ kém 25”.

Bạch kéo Thạch xuống:

“Nằm chơi một lát đã cung, rồi mình vào Chợ Lớn nghe”.

“Chợ Lớn có quái gì trong đó mà vô, anh chỉ muốn ở nhà với em thôi”.

“Hừ, chung tình dữ hông”.

Bạch cười rúc rích, Thạch với tay:

“Đèn chói mắt quá”.

“Thầy kê nó, làm bộ hoài. Bạch kéo tay Thạch lại. Nằm yên một lát có được không, anh thì cứ lúc nào cũng nhúc nhích cục cựa à”.

Thạch nhìn môi Bạch như muốn uống hết giọng nói miền Nam đặc biệt của tình nhân. Khuôn mặt Bạch còn non choẹt nhưng quyến rũ lắm. Nhất là đôi môi dày, trẻ, ướt mọng. Thạch chăm chăm nhìn, Bạch không ngượng tí nào hết, nàng cũng ngẫm về Thạch. Thạch kể ra quá lớn tuổi đối với nàng, trên dưới bốn mươi chứ không ít. Khuôn mặt chàng vuông, mắt sáng, gò má phẳng, đôi mày rậm hơi xéch. Nhất là cái cười nhếch mép của Thạch, nửa mỉa mai, gợi tình, hàm râu lún phún đen, mỏng. Dáng chàng cao, to, trông đàng sau lưng, Thạch che hết mọi vật phía trước, lưng chàng rộng, vững chãi. Bạch vừa yêu Thạch vừa yêu cái giàu, cái đều của Thạch. Chàng có hàng tá nhân tình non, cô nào cũng hãnh diện được gần chàng. Nhưng chắc chắn chàng cung Bạch nhất. Bạch nằm nghiêng tránh tia mắt tình nhân. Nàng bỗng bật cười:

“Đừng nhìn con dữ vậy, ba à”.

Thạch vuốt mớ tóc chực rũ xuống trán, ôm Bạch như một đứa bé con:

“Ừ. Đôi lúc anh cũng có cảm tưởng anh có con gái lớn bằng em, ừ, ngày xưa...”

“Anh kể cho em nghe mối tình đầu của anh đi”.

Thạch cười, hàm râu dễ yêu hết sức.

“Làm gì có tình đầu, tình đuôi, nhưng anh biết yêu sớm lắm, năm mười sáu, mười bảy gì đó. Hồi ấy anh nghèo xác xơ, đâu được như bây chừ”.

“Bây chừ anh giàu dữ há?”

“Không giàu nhưng cũng đủ bao em suốt đời”.

“Dữ hông!”

“Thiệt mà”.

Bạch đưa tay sờ lên tóc, lên râu Thạch.

“Tin được không đó. Thôi, mặc, tin đại đi”.

“Anh buồn ngủ quá, ngủ nhé?”

Bạch nũng nịu:

“Hông ngủ đâu, anh hứa đi Chợ Lớn mà”.

“Hứa bao giờ, chỉ giỏi bày chuyện, hư lắm”. Đôi mắt Bạch ngược lên, vò vỉnh:

“Đi thì đi, không đi thì thôi. Hông lòi thôi gì hết trơn à. Còn bao nhiêu cô xinh đẹp chờ mà, anh ngủ đi, em lấy xe đi quanh một vòng vậy”. Thạch ôm chặt Bạch, Bạch giãy nẩy làm bộ như khổ sở lắm, Thạch phì cười, siết chặt cánh tay trần nõn nàng của nàng, thì thầm:

“Đi thì đi, không đi thì không đi, hu hu... Nào anh đèn, đi không”.

O.K. Bạch nhảy vọt khỏi lòng Thạch, nàng dang hai tay vừa đi vừa ưỡn ẹo, con mèo đen nhảy vọt lên vai nàng. Bạch xách ngược con vật ném mạnh về phía Thạch, Thạch hoảng hốt nhảy tránh, con mèo kêu meo meo, nhảy vọt qua người Thạch. Lúc đó Thạch đã ngồi xuống đất. Bạch cười sáng sủa, nàng hát tiếp theo một điệu nhạc đặc biệt do chính nàng sáng tác. Trên gương mặt Thạch chưa tan hết nỗi kinh sợ, tuy nhiên chàng vẫn mỉm cười vuốt lại áo. Bây giờ con mèo đen ngồi chễm chệ trên tủ áo của Bạch. Khi Thạch kéo phéc-mơ-tuya lưng áo cho nàng, con mèo đen vẫn gờm gờm nhìn chàng. Thạch bỗng sợ hãi, linh tính báo cho chàng một điều bất thường nhưng chàng trấn tĩnh lại ngay. Chẳng có gì đâu, hôm nay trời mưa đấy. Nghĩ đến cơn mưa bất chợt, đến hơi thở của Bạch, Thạch mỉm cười, Bạch vừa chúm chím vừa gọi:

“Ly Ly, mày cần ông khách hộ tao một miếng đi”.

Và Bạch quay lại cắn vào vai Thạch.

Đồng hồ vừa gõ. Thoạ giật mình tỉnh dậy, nàng dụi mắt nhìn bóng tối cho quen và lần mò đứng dậy. Học vẫn ngủ say. Có tiếng lá va chạm ngoài cửa sổ và ánh điện nhà bên bật sáng, Thoạ quay vào, cúi xuống. Hơi rượu còn xông lên nồng nực. Tay Thoạ bỗng chạm vào một vật sắc. Đó là con dao găm sáng bóng không hiểu Học lấy ở đâu. Nàng ôm lấy con dao vuốt ve: Đây, cái mình tìm và ao ước bao nhiêu năm rồi. Mẹ, mẹ Thoạ bỗng đi quanh một vòng trong căn phòng, nàng yên lặng mỉm cười, đầu nghiêng nghiêng. Đôi mắt Thoạ mở lớn và hiền vô cùng. Đỗ Thị Ngân Thoạ, 17 tuổi, mày nhớ chưa con. Thoạ chợt thấy đau nhói ở tay, nàng đưa con dao lên miệng cắn, hơi thép nguội ngắt làm Thoạ rùng mình, con dao như đang phì phào thở.

“Mấy giờ rồi anh?”

Thạch đưa đồng hồ lên ngang mắt:

“Đồng hồ lại đứng mất lúc 11 giờ 20 phút”.

“Đồng hồ gì mà kỳ vậy, anh lấy lại cho đúng đi”.

Bạch nheo mắt nhìn lên tường. Chữ “Nighth Club” kết bằng những cuộn đèn nhỏ, tắt sáng tắt sáng, luồng ánh điện màu đỏ tía ra khắp bàn ghế. Đèn cuối phòng rọi màu tím nhạt nhợt nên nàng nhìn hơi khó lại. Mười hai giờ mười lăm phút đó anh.

“Em đã mệt chưa?”

“Chưa anh ạ. Khiếp, sao em uống hoài vẫn thấy khát, anh gọi cho em một soda chanh đi”.

Thạch nhún vai chế giễu rồi quay gọi:

“Ê, anh Chín, cho một soda chanh gấp”.

“Uống thứ này quê một cục há anh”.

Bạch vừa nói vừa nhìn qua các bàn bên cạnh.

Một gã cao gầy ở đằng xa vẫy Bạch. Bạch cười hớn hở khiến Thạch khó chịu. Vài tiếng huýt sáo: “Bạch hoa hậu nửa khuya đó”.

“Tiếc thằng cha già quá”.

“Hừ, tiền mà”.

Thạch thấy chóng mặt quá, tụi nhóc con lúc nào cũng háo thắng. Các con còn lâu mới theo kịp ba. Và Thạch hỏi Bạch:

“Em có được bao nhiêu loại nhóc đó?”

Bạch chím miệng huýt một tiếng sáo nhỏ:

“Vài tá”.

Thạch cười:

“Em hãnh diện lắm sao? Này em, em có cô bạn gái nào giới thiệu với anh đi, hôm nay ở đây nhiều em trông được quá”.

“Em giới thiệu cho anh cô này được hông?”

Thạch nhìn lên bục gỗ, nữ ca sĩ Chim Xanh trong bộ cánh màu lơ duyên dáng. Nàng đứng sát máy vi âm quá và giọng chưa được tự nhiên.

Bạch cười:

“Lính mới đó”.

“Coi được lắm”.

Bạch nhăn mặt. Thạch biết nếu ở nhà Bạch đã nằm lăn ra khóc hoặc bì bì cái mặt hàng giờ. Thạch định trêu thêm, chàng chăm chú nhìn ngắm Chim Xanh gật gù, nhưng Bạch không giận và hình như nàng đang nháy mắt với một gã lính thủy ở bàn bên.

Thạch phát câu:

“Về, về đi”.

“Chưa mà”.

Bạch cầm ly soda chanh uống một hơi và như chưa đã khát, nàng liếm môi. Màu son nhạt, non mọng trên đôi môi bóng nhẫy làm Thạch dụ dằng trở lại. Quá khuya dàn nhạc chơi một bản valse cổ điển. Mắt Thạch cũng vừa riu lại. Chàng thèm được nằm vật ra giường, ôm Bạch trong tay và quên hết mọi sự trên đời. Bao năm rồi, Thạch chỉ tìm được quên lãng ở đó. Lương tâm chàng phẳng rộng, trống trải và chàng cũng không bỏ trốn. Bàn chân Bạch chạm nhẹ vào chân chàng. Thạch ngả người thở ra một hơi dài, tiếng nhạc dật dờ, mọi người cũng quên hẳn sự có mặt của nhau. Lúc này Bạch cũng mất hết vẻ tinh nghịch, nỗi buồn thiếu niên chìm trong đôi mắt. Nàng như một đứa trẻ cô đơn, lạc lõng, vô vọng. Đó, chính lúc đó, Thạch cảm thấy mình già lão, đặc quánh: Sống đi thôi kéo hết. À, thì ra mình đã già thật rồi, chẳng còn bao lâu nữa.

“Ngủ đây à cưng?” Tiếng Bạch vang bên tai chàng.

Chiếc xe lao vùn vụt trong đêm tối, Thoa cắn môi ghì chặt tay lái. Cầu trời cho Học ngủ say. Tôi sẽ không làm gì hết đâu, nhưng đêm tối quyến rũ. Tôi cần phải bỏ gian phòng tù túng tìm ra với đêm. Bầu trời đen phủ trong mắt Thoa muôn về êm đềm. Tôi sẽ đi chơi, đi chơi trong đêm tối, nhưng Thoa biết rất rõ là mình có mang trong người con dao của Học. Thoa muốn ném xuống đường, mình không đủ can đảm đâu. Đồ hèn. Thoa cười gằn, nàng sang số, xe vọt.

“Máy giờ rồi anh?”

Thạch giơ tay lên ngang mặt:

“Đồng hồ lại đứng nữa”.

“Hứ, hà tiện dữ hông, ném cha nó đi cho rồi, hông hoài hông hoài à”. Thạch bỏ tay xuống. Chiếc đồng hồ còn in đậm trong mắt, tự nhiên chàng ngẩn ngơ. Xui xẻo rồi, nhất định thế, chiếc đồng hồ này chưa bao giờ trở chứng.

Bạch ngạp:

“Mệt thấy mồ”.

Thạch nói:

“Mệt thì về”.

“Không, em chưa về”.

Thạch kiên nhẫn:

“Em hư hỏng lắm”.

Bạch gác cả hai chân lên ghế đối diện, hai vai thun lại như con mèo con. Lại con mèo con, đêm nay sao Thạch nhiều ám ảnh thế. Thạch khó chịu. Hai mắt Thạch buồn ngủ như, người ngất ngây. Thạch nghĩ giá chàng thiếp đi một lúc. Sự chán chường bao vây thân thể và Thạch nhìn đâu cũng thấy dừng dừng. Tiếng hát loãng vào tai chàng những âm thanh quái gỡ và bỗng nhiên hình ảnh còn mèo hiện rõ rệt, Thạch nghe cả tiếng meo meo và tiếng Bạch cười. Dấu cắn của con mèo ở vai Thạch nhưc buốt: “Ly Ly, mày cắn ông khách đi”. Meo meo. Thạch giật nảy mình bàng hoàng.

“Gì vậy anh?”

“Anh vừa mơ thấy dữ quá”.

Bạch cười giòn giã:

“Mở mắt thế kia mà bảo mơ, anh thiệt điên”.

“Chắc điên thật”.

Người Bạch rũ ra ghế. Vậy mà nó nhất định không chịu về. Thạch tự cười cho mình và cho Bạch. Hai người như thế này rồi chẳng tới đâu hết. Bỗng dừng chàng thèm khát một đứa con. Miệng sẽ cười giống miệng nó. Thạch muốn cắn vào đứa bé. Đứa bé không rời tưởng tượng chàng.

“Anh mệt, anh ngủ một tí nhé”.

Thạch nhắm mắt ngồi tựa vào ghế thật yên, chàng thiếp đi được một lát trong muôn tiếng ồn ào xa vắng. “Uống một ly nữa đi em, uống đi mà. Đừng anh. Không, anh yêu em biết mấy. Đừng anh. Em sợ à, ai mà chẳng vậy. Cung ơi. Thế nào, em vẫn mạnh chứ? Chủ nhật nhé”.

“Anh đợi, anh đợi em mãi mãi. Bây giờ làm thế nào anh? Em có thai. Làm thế nào? Đồ đểu, đồ sở khanh, tao sẽ giết mày như giết một con thú”.

“Mày cười à? Cho mày cười. Giết nó ư, đồ dã man, tao sẽ nuôi nó, dù nó là con của một thằng nhor nhớp như mày, nó sẽ thành người, nó sẽ nhìn mày. Em

oi! Cung của anh, anh yêu lắm. Anh là người sở khanh mà. Con Lan, con Cúc, con Kim chúng nó mang bầu và anh quất ngựa phải không? Thôi chèque đây cầm đi. Em cần nhiều lắm cơ”.

Một con mèo đen chặn phía trước, giơ móng chân móc vào mặt chàng. Thạch muốn kêu to lên, hét to mà cổ họng như tắc tịt. Thạch mở choàng mắt. Bạch vẫn ngồi im lặng nhìn chàng. Thạch lau mồ hôi, người chàng nóng như lên cơn sốt.

Bạch đứng dậy:

“Ngủ ngon dữ? Thôi đi chứ cha”.

Thạch đưa tay vỗ vào trán:

“Anh mệt lắm, để anh nghỉ một chút đã”.

Bạch lặng lẽ. Đưa tay xoay cái ly. Thạch thấy chóng mặt, đầu óc Thạch nặng như búa bổ. Thạch muốn hét lên: Thôi im đi. Nhưng tiếng nhạc càng về khuya, càng giòn giã. Phòng trà huyền ảo như vỡ. Các nhạc công coi bộ đã mệt phờ nhưng cứ gân cổ thổi, giang tay nện trống. Tất cả đều hỗn độn, khô cứng, khiến Thạch muốn khùng. Hình ảnh trong cơn mơ lại bao quanh lấy chàng và Thạch sống hoải trong ám ảnh tội ác.

“Mày là đồ đều, sở khanh. Nó sẽ nhìn mặt mày”.

Minh đã đi quá nhiều và hình như đã hai ba vòng quanh thành phố. Thoa hãm xe chạy chậm chậm. Mãi đến lúc này nàng mới thấy đầu óc đau nhức, mọi mệt. Cổ họng Thoa nóng bỏng khô rát.

“A, đây rồi”, Thoa nhìn lên, hàng chữ Nigth Club chớp đỏ, chớp đỏ trên khung trời xám xịt. Thoa nghĩ:

“Minh vào đây, kê, hút một điếu thuốc, uống một chút cà-phê cái đã. Một điếu thuốc lúc này cần thiết bao nhiêu”. Thoa đậu xe lại tắt máy bước xuống. Nàng nhận ra mình mang một bộ đồ đen.

Mấy giờ rồi anh?

Mấy giờ. Thạch choàng tỉnh, hốt hoảng. Chàng giơ vội tay lên định xem đồng hồ, nhưng rồi chợt sợ hãi, bỏ rơi cánh tay xuống, kinh hoàng, chàng muốn tháo chiếc đồng hồ ném đi, nhưng không dám. Chiếc đồng hồ vẫn đứng. Nó đã đứng lại. Tôi cũng thế. Một chiếc bóng đen sẫm ở đâu đó đang nhìn Bạch. Đúng thật mà. Người con gái mặc bộ đồ đen, khuôn mặt quen thuộc, gần gũi với Thạch nhưng chàng nghĩ mãi không ra, quen thuộc trong lúc nào, gần gũi như thế nào. Dễ chừng những đứa con của chàng lớn lên đều bằng thế hết. Vậy mà bây giờ tôi mới ao ước có được một đứa con. Tim Thạch đau nhói như bị ai cào xé. Tôi tưởng tôi hạnh phúc, nhưng chính tôi chỉ đuổi theo cái ảo ảnh của hạnh phúc. Sống phung phí ném tiền qua cửa sổ đâu phải là một cách để lãng quên.

Tùng khuôn mặt đàn bà đến rồi đi, rồi nguyên rửa. Bây giờ mày lại cặp kè với một đứa bé con. Đồ khốn.

“Anh chịu không nổi đâu Bạch”. Thạch rên khẽ.

“Anh mệt rồi, Thạch, mình về ngủ chứ?”

Thạch ngồi dậy, nhìn Bạch đang mở lớn mắt nhìn chàng. Thạch cố tươi tỉnh:

“Anh mệt, em có thương anh không?”

“Không thương”.

“Anh sắp chết rồi đây, thương anh đi bé, thương anh, anh khổ sở lắm”.

“Anh khổ sở vì tiền tiêu mãi không hết phải không, để đó em tiêu giùm cho”.

“Không, anh chết thật mà”.

Bạch cười chế giễu, nhưng Thạch không thể cười. Thạch chăm chú nhìn Bạch. Nó còn trẻ quá, anh sẽ cho em cả gia tài. Anh sẽ cho em hết cả anh. Nhưng anh không thể sống với em được nữa. Thạch nói với Bạch mà như nhắc nhở mình, như nguyên rửa mình: Quên thằng chó điếm này đi.

“Bạch, anh cho em hết đó”.

“Thật không?”

“Thật mà”.

Thạch tháo cái đồng hồ ném vào xác Bạch. Trước sự ngạc nhiên của Bạch, Thạch thờ dài khoan khoái, chàng như trút hết được mọi ám ảnh. Đầu óc Thạch như bớt căng thẳng hơn và chàng khám phá ra một điều mới mẻ:

“Tại sao ta không cho hết Bạch?”

Thạch nghĩ tới những khuôn mặt thất vọng của người người đàn bà bị Thạch bỏ rơi. Anh tàn ác hơn súc vật? Bạch sẽ không nói mình thế. Thạch vẫn biết Bạch theo chàng không hề vì tình yêu. Bạch còn trẻ đẹp mà chàng thì quá già, Thạch vuốt về bàn tay Bạch:

“Con gái anh bây giờ chắc bằng em”.

“Vớ vẩn hoài, con gái con giếc gì, ai mà thích nghe chuyện con gái anh”.

“Sao vậy?”

“Tại em không muốn so sánh”.

Thạch cười dễ dãi:

“Anh sẽ cho em hết gia tài khi nào em bằng lòng chịu làm con gái anh”.

“Hừ, nói nghe được không? Lại có thứ con gái vậy à?”

Thạch nghe Bạch nói mà như có ai vả vào mặt mình. Nhìn khuôn mặt non choẹt của Bạch, Thạch bỗng nghe ghê tởm mình quá đỗi. Mày thật tán tận lương

tâm. Phải thay đổi lại hết, Chàng phải có một đứa con, chỉ cần một đứa con thôi cũng đủ cho chàng chuộc hết tội ác. Ý nghĩ đó làm Thạch bỗng nhìn Bạch như nhìn một đứa em gái, một đứa con:

“Anh đưa em về”.

“Còn anh không về?”

“Anh không về, tối nay anh có việc”.

“Lôi thôi quá, về rồi không về. Thế món anh hứa với em thì sao?”

“Được, em muốn vậy chứ nhiều mấy anh cũng cho. Sáng mai anh đem lại”.

“Chắc nhé”.

“Ừ, mình về. Nào, dậy”.

Hắn là ai. Hắn bao nhiêu tuổi. Không biết nhưng đúng là nó. Vệt râu mép đen nháy. Đúng nó. Đúng là một thằng điếm. Thoa quăng điều thuốc xuống, dí mạnh lên tàn lửa đứng dậy. Người đàn ông đang dìu đứa con gái kia xuống thang. Hãy chạy theo hắn. Thoa bước vội vàng, nhảy hai bậc thang một. Hãy giữ hắn lại. Cha mày đây. Tại sao hắn không thể là cha mày. Đồ Thị Ngân Thoa. Mày hãy đứng trước mặt hắn rồi gọi: Ba. Chân tay Thoa run lẩy bẩy. Đừng để hắn đi mất. Cha tôi đó. Chào ba. Tôi phải làm gì đây nhỉ. Người đàn ông sắp đưa đứa con gái ra đến xe rồi. Phải giữ hắn lại. Thoa nhẹ nhàng lẫn mình vào bóng đêm, vượt lên, nép vào thành xe.

“Anh về với em chứ”.

“Không. Anh không về”.

“Kỳ dữ. Chuyện chi vậy?”

“Đêm nay anh bận”.

“Nè, lại định giở trò Sở Khanh với em đó hả. Đừng giỡn với con này à nghe. Cẩn à”.

Đứa con gái cười rúc rích, đu lấy vai người đàn ông. Họ đã đến bên thành xe. Đúng rồi. Đúng một tên sở khanh. Những cuộn đèn chữ trên bảng hiệu Nighth Club tắt sáng, tắt sáng. Hình ảnh người đàn ông trước mắt Thoa lung linh, tan vỡ. Coi chừng. Hắn sắp biến mất đây. Thoa lạnh lùng hiện ra. Người đàn ông giật mình sững người lại. Gã đứng yên. Dụi mắt nhìn Thoa. Thoa muốn kêu: Ba. Nhưng tiếng nói bỗng khô cứng không sao chuyển động được. Đứa con gái nhỏ bên vai người đàn ông mấp máy môi, hình như nói gì đó với Thoa, nhưng sao cũng không thấy một tiếng nào nói ra cả. Sao thế nhỉ? Sao lặng lẽ thế nhỉ? Thoa ngơ ngác, bước từng bước lại phía người đàn ông. Sao thế nhỉ? Sao yên lặng thế nhỉ? Thoa vung tay lên. Một ánh sáng trong đầu và một ánh sáng trong tay Thoa lóe lên một lúc. Đây rồi. Thoa nghe thấy một tiếng rú thảm thiết. “Anh Thạch. Thạch”. Đó là tiếng đứa con gái kêu. Người đàn ông ngã xuống kéo theo đứa con gái. Môi người đàn ông cũng mấp máy và Thoa nghe mấy tiếng rời rạc:

hình như gã thì thào: “Con mèo, con mèo”. Thoa thụp người xuống, khóc như một đứa trẻ. Đêm mênh mêng. Đêm buồn bã vây quanh ba người. Tiếng rú vừa thốt ra đã bị đêm tối nuốt chửng.

Từ bao giờ, con dao đã rời khỏi tay Thoa và tiếp tục thở trên ngực người đàn ông tên Thạch